

Glodul umilinței

Mihail Janto

Cu dezgustul de pe buze, cum să-mpaci mâine o minte
și-ale timpului rebuturi, să faci pasul înainte,
prin a vieții încercare să fii mâine iar ființă,
cu iluzii înecate în a sorții neputință.

În a gândului ispită, vrei să scuipi o mutră strâmbă,
când dezgustul te îmbată, de privirea ei nătângă,
interesele și banii, noua formă a virtuții,
stăpânesc o lume-ntreagă, toți sătiii și-ncrezuții.

Și-n a societății spumă, doar cucoane fără carte,
buze groase, minte scurtă, căci mai mult nu au ce-mparte,
suflete mărinimoase vor și ele-o carieră,
cu picioarele deschise, mai ridic-o barieră.

Vezi doar hoți și vezi nemernici, nu merită un alt nume,
idolul lor e minciuna, ce-o repetă pân' la spume,
ne conduc de nas prin beznă, ce virtute înțeleaptă,
când la turma flămânzită îi vorbești de-o lume dreaptă...

De te-ntreb de-a ta simțire sau răbdare, câtă-ncape,
când privești o bandă hâtră, care groapa vrea să-ți sape,
s-au intoxicat cu furturi și cu viață de paradă,
țara-ntreagă e-nslugită, hoții stau la colț de stradă.

Cine poate să priceapă, nu sunt școli și nici spitale!?
Muritorii dau din coate, să-și urmeze-a vieții cale,
când sacrifici generații și le iei pâinea din gură,
unde-i dragostea de țară, lume goală și obscură.

Ești convins de-un singur lucru, te trezești și simți iar ură,
care-i sensul vieții tale, mergi ca viermele pe zgură,
când soția și copilul, cer o haină sau li-e foame:
-„haina veche încă-i bună și din pâine două grame“

Respirând același aer, plin de gustul neputinței,
te-ai pierdut în ceața vremii și în glodul umilinței,
când de voie lași pe altul, țara, neamul să le vândă,
ți-ai trădat părinții, viața, pentru-a jugului osândă.

Au furat până-n prostie și-acum vor o grațiere,
să trăiască hoții liberi, să mai fure pentr-o bere,
urletul îmi stă pe buze și în suflet doar disprețul,

țară dragă, Românie, ți-au vândut până și prețul...

Când istoria îți plânge în morminte și în vene,
iar tu stai ca oaia blândă ce de umbra ei se teme,
tot te jelui de-a ta soartă și la Domnul vrei a plânge,
nu uita că porți în tine, o victorie și-n sânge.

În a timpului oglindă-n urma voastră ce răsare?
Un popor în pribegie, fără țară și hotare,
nu știu cine să vă ierte, nici un Dumnezeu nu poate,
răzbunarea sorții noastre, din morminte vă va scoate.